

23

74

1777/44.
13

IOH. THEOPHILVS SEGERVS
 H. T. PROCANCELLARIVS
 SVMMOS IVRIS SCIENTIAE HONORES
 VIRO PRAENOBILISSIMO ET DOCTISSIMO
 CHRISTIANO GOTTLOB BIENERO
 SORBIGA MISNICO

D. X. APRIL. AN. C1919CCLXXVII

IN AVDITORIO IVRE CONSVLTORVM
 SOLENNITER CONFERENDOS
 INDICIT

1777

Praemissa est Prolusio

de suprema rei iudicariae in Imperio potestate.

JOHANNES BAPTISTA
H. T. PROKURATOR
SYMPTOMA
VITAE
CHRISTIANAE
ET
MORALIUM
CONSTITUTIONUM
ET
MORALIUM
CONSTITUTIONUM

IN
MORALIUM
CONSTITUTIONUM
ET
MORALIUM
CONSTITUTIONUM

ET
MORALIUM
CONSTITUTIONUM

ET
MORALIUM
CONSTITUTIONUM

ET
MORALIUM
CONSTITUTIONUM

74

Cum ante hos annos tres, collatam IOH. GOTHOFREDO NEVMANNO, viro amplissimo dignitate doctoris iurium indicaturi, *de magistratum iuris dicendi et iudicum apud Germanos differentia* prolusionem breuem emittebamus, videbamus nobis detegere fontem multorum errorum, qui in longa atque ancipiti disputatione de iuris dicendi societate inter Augustum Imperatorem atque Imperii Ordines fuerunt admissi. Quae mens nostra vt sauis intelligatur, nec durum videatur, quod scripsimus, plerosque controuersiae eius actores nihil praeter logomachias in publicum edidisse, vtemur opportunitate praesentis ad causas huius sententiae perspicue exprimendas. Quod enim argumentum aut huic tempori, quo maxime per occasionem visitati nuper Iudicii Cameralis tum Imperatoris, tum Procerum iura hinc inde in dubitationem adducta sunt, magis contueniat, aut cum inaugurali libello de iurisdictione ordinaria atque exempta, cui muneris causa praefari debemus, aptius coniungatur? Neque vero quae de scabinis in palatio Regum et Imperatorum, atque in vniuersum de varia iudiciorum Germaniae singulis

IV

aetatibus forma destinatum est commentari, conabimur in angusta harum chartarum spatia coarctare. Iam enim id saltem agere animus fert, ut aperiamus faciles et perspicuas rationes, quibus rutissime constitui et sine Ordinum Imperii offensa atque iniuria affirmari possit ac debeat, supremam iuris dicendi potestatem in Imperio Romano Germanico antiquitus penes solum Imperatorem esse atque in iuribus Caesari reseruatiss ad huc custodiri.

Qua de re quam varie sensum sit, docet vel sola FLOERKII commemoratio tot ac tantorum virorum, qui eam quaestionem partim libris singularibus tractauerunt, partim cum aliis iuris publici capitibus coniunxerunt, et quorum tam insignem multitudinem (at quanto ex MOSERI PVITTERI que illustrium virorum indicibus numero, si placet, augendam!) ille laudavit peregredita disputatione Halensi *de consortio Imperatoris et statuum Imperii in potestate legislativa et iudicaria, genuino fundamento recursus ad comitia §. XXXVII.* Ex his, qui ad vnum Imperatorem summam iuris dicendi potestatem in Germania non pertinere contendunt, alii HIPPOLYTUM A LAPIDE ducem secuti, de eo Caesaris iure non melius, quam de caeteris statuunt, alii meliorem disciplinam eruditi, ut diuersa sunt hominum ingenia, nonnulli ab antiquissimis temporibus iudicia ab Ordinibus cum Imperatore legibus constituta esse existimant, opinantibus caeteris initia eius communionis in supremis Imperii tribunaliis non ultra Maximiliani I. aetatem, quin in excelsa Aulae Imperialis Consilio indubia historiarum fide multis serius reperiri.

Iam

74

V

Iam si quis negare audeat, Proceres Germanici regni constitutionum publicarum auctoritate et usu in supremæ rei iudiciariæ societatem venire, merito is omni responsione indignus temporibus nostris iudicetur. At eius vtrumvlla pars ante iudicii Cameralis ordinationem ab ipsorum arbitrio consensu que pependerit, nuper admodum doctè quaesivit perillustri BVRGSDORFIVS, quem liceat honoris causa appellare, (*über die Frage: ob die Staende vor Errichtung des Cammergerichts Antheil an der teutschen Gerichtsbarkeit gehabt?*) saepissime que acta est argumentis vtrinque validis controuersia, ad hunc vsque diem ne inter eruditissimos quidem viros omnino composita ac sopita. Mihi quidem sic statuendum videtur. Praefuit ab antiquissimo tempore vel ipse Imperator iudiciis, maxime in solenni curia, vel in omnium etiam Ordinum conuentu habitis, vel constituti a Caesare magistratus, veluti Comes Palatii, aut Iudex aulae imperialis, rexerunt ea praesidio suo. Nihil vero decretum pronunciatum que, nisi de consilio iudicum. Ita Lotharius I. Imp. apud NITHARDVM in libro *de dissensionibus filiorum LVDOVICI Pii* proficitur *se consilio fidelium suorum in omnibus parere velle*, et tantum abest, vt sequentes Reges ab ea Imperii lege soluti sint, vt eam potius tanquam fortissimum libertatis suae munimentum Germani Proceres vsque custodiant. Hoc igitur tali rerum actu ac constitutione praesidentium iuris dicendi magistratum iudicum que siue ab ipso Augustali oraculo, siue per medios magistratus profecta, cum iure cogendi reos, tum vt se in iudicio sisterent, tum vt iudicum sententiis obedirent, iuris dicendi potestas, qualis ante Maximiliani I. tempora apud solum Caesarem fuit, tota quanta continebatur, Nunquam vero Imperatores nisi

nisi causâ a iudicibus cognita habito que consilio decreuerunt. Contrariam opinionem inualidis testimoniis approbare conatus est IOH. FRIDERICVS KAYSER, nempe personatus ille CAESARINVS FVRSSTENERIVS. (*in der Abhandlung von des Kayfers iurisdiction* §. 2.) Quanquam enim cum paribus etiam alii viri prudentes, et rerum gnari, atque inprimis ab eo tempore, quo peregrinarum legum scientia in iudicibus exigebatur, saepe aliqui iuris Romani doctores ante hodiernam Cameram constitutam in consilium Augustorum nostrorum sensim adhibiti, nec omnino a Principibus reiecti fuerunt, caue tamen, consilium paritatem que iudicum in civilibus iudiciis nullo iure postulata esse existimes, cum de hac vel seculo XIII. admodum obseruata IVS PROVINC. SAXON. lib. II. art. 12. testetur, nedum FVRSSTENERIO largiatis, in quibus historiarum monumentis ipsi Caesares iudicasse legantur, ob non expressam consilii mentionem tutam silentio fidem esse, recte que argui, Imperatores inconsultis iudicibus statuisse. Quod in beneficiario iure diutius paritas iudicum perduravit, mutuis inter dominum et clientem conventionibus tribuendum est; sed paritatis postcendae ratio ab antiquissimo iudiciorum omnium more ducta. Vtique vero non personae tantum dignitatem, sed modum etiam et ordinem, quo bona in litem deducta tenerentur, adeoque ipsarum causarum indolem in paritate iudicium existimanda veteres respexerunt. Nam quo iure Angliae Reges ob Ducatus et Comitatus, quos a Rege Franciae in feudum tenebant, inter Pares regni illius contabantur, eodem apud nos nemo maioris dignitatis praerogatiua potuit iudicium parium recusare, quos a
 mino.

minorum bonorum possessione dominoue consecutus fuisset. Quo facilius in causis pecuniarum rerumque mobilium, quarum commune omnibus esset commercium, iudices etiam dignitate inferiores pro idoneis habiti. Quanquam huiusce modi causae raro etiam olim ad Imperatorem deferebantur, saepius, si cum potentibus agerentur, priuatorum arbitrorum iudicio permittendae, nec tanta appellationum frequentia, quantum hoc seculum sibi indulget. Igitur in tanta rerum personarumque diuersitate facile res eo deducta est, vt de primariis quidem ordinum causis per maximum comitatum, certe in maiori consilio, quo Imperatores solennium curiarum celebritas instruebat, et cuius vices Maximiliani I. et Caroli V. instituto non tam Regimentum Imperii, quam Imperialis Aulae consilium supplere debebat, cognosceretur; de minoribus vero, in iudicio curiae Imperialis, quod perillustris *BLVMIVS* scitissime delineauit, aut etiam in Curiae Rothuilenfis aliisque inferioribus Imperatorum iudiciis, nec sine prouocatione tamen, decerneretur.

Nihil de delegatis iudicibus, nec de camerali iudicio dicam, quod ante Maximilianum I. commemoratur. v. *SENKENBERG. praefat. libri egregii von des Kayfers höchsten Gerichtsbarkeit in Teutschland* §. VII. et quos ibi laudauit. Hoc certum est, et in Aulae et in Camerae Imperialis iudiciis omnibus que aliis affedisse, qui cognita causa sententiam rogarentur, atque in eorum delectu pro iudiciorum dignitate et gradu olim habitam esse hanc rationem, vt rei, nisi singulos, certe non nullos in vnoquoque confessu Pares reperirent. Ipse *BLVMIVS* l. I. §. IX. et XV. praeter milites et Dynastas in veteri Curiae Imperialis iudicio Comites etiam, Priucipes ac Duces, quos

VIII

quos cum ipsis Principibus Electoribus Dynastarum nomen inuoluat, Assessorum munere functos esse edocuit. Quod autem ille scribit, et secundum eum ac perillustrem HARPRECHT. (*Staats-Archiv des Cammergerichts T. I. §. 46.*) OHLENSCHLAGERVS disputat, (*Neue Erleuterung der güldnen Bulle §. LXVIII. n. 16. p. 263.*) imperante Friderico III. principes imperii nouum ius postulasse, cum iudices sibi pares, id est, ex Electorum, Principum, Comitum, Dynastarum delegatorum que ex urbibus imperialibus ordine peterent, cogitanti antiquum morem iudicia aequae ac consultationes de republica exercendi in conuentibus populi, vnde veras Curiae Parium origines IOH. IACOB. MASCOVIYS duxit, (*de Paribus Curiae §. VIII.*) et iudiciorum, insecutis ad Friderici III. aetatem temporibus, statum, actorum in solennibus saepe publicis que conuentibus, aliter profecto non persuadebitur, quam hac adiecta conditione, vt certe quosdam ex paribus in vnoquoque iudicio assedisse, atque id pro iure obseruatum esse consentiant. Nam si quis Guesstphalicorum iudiciorum formam mihi obiciat, in quibus extrema aetate puduerit nobiles atque illustres viros Scabinorum officio fungi, et quae nihilo minus ausa sint Principibus adeo ipsi que Imperatori Friderico III. diem dicere, sane inter Guesstphalicos Scatiuos non deerant Principes, quanquam magna apud multos infamia corruptissima illa iudicia eo seculo vrgebantur. Id vero ordinariorum perpetuorumque iudicium constitutio habuisse videtur naturale et proprium, vt pro diuersa reorum dignitate ac statu ipsi etiam iudices ex diuersis ordinibus deligerentur. Igitur quod de Sicilia MARINVS FRECCIA nobilis operis de *subfeudis Baronum* lib. II. f. 245. n. II. scribit

bit, Comites et Barones regni, cum pro criminibus accusentur, per iudices ordinarios non damnari aut absolui, nisi cum interuentu aliorum Parium; ut si sit Comes cum interuentu duorum Comitum, si sit Dux, cum interuentu Ducum, et si sit Baro, cum assistentia Baronum: quemadmodum haec antiquae libertatis vestigia nunc in feudalibus passim curiis per Germaniam deprehenduntur, sic in civilibus etiam causis ante Friderici III. tempora aliquam similem obseruationem apud maiores nostros fuisse opinor, etsi forte temporum praeteritorum iniuria non tam certam atque perpetuam.

Quicquid eius rei sit, omnis rerum regnante Friderico III. in comitiis gestarum memoria et consultationes Statuum de iudiciis salubriter emendandis, quam illi curam iudiciorum non improbante sollicitudinem Imperatore egerint, plane ostendunt. Saepe etiam graues de iustitia in territoriis Principum male administrata in conuentibus Imperii publicis querelae auditaes, et prouincialium malorum emendatio communis securitatis atque utilitatis causa in publicam totius Imperii curam conuersa. De his quidem prouincialibus Principum iudiciis pro consilio nostro satis sit animaduertere, ea quanquam hodie in manu Principum sunt et iuris dicendi potestas superioritatis territorialis necessariam partem constituit, recte tamen huius iurisdictionis origines ab imperatoria maiestate arcessi. Nam etsi moribus Germanorum conueniebat aliquam dicendi iuris potestatem cum dominio copulare, quam rationem optime omnium perspexit atque exposuit SENKENBERGIVS l. l. vni tamen Imperatori antiqua imperii lex dederat, iudicia tuendae pacis habere de que liberorum hominum personalibus causis ius dicere. Imperatores cum soli huic tanto officio in diffinis regionibus pares esse non possent, Duces, Comites, Ad-

vocatos, Schueteros, qui per regiones, pagos et oppida ius dicerent, capitalibus que iudiciis praeessent, constituerunt, missis etiam interdum nunciis siue legatis maiore, quam Comitibus data esset, cum potestate. Sed mox ea Missorum siue nunciorum, quod a Pontificibus hodieque usurpatum nomen formula pacis Constantiensis seruaui, dignitas et vis omnis in Ducum et vtiusque ordinis Principum atque adeo in potentiorum quorundam Comitum ius cessit, quod nouas subinde et maximas a perpetuitate accessiones incrementa que habuit, donec tandem hodierna superioritatis territorialis forma ex vicaria olim administratione exiret. Sed vt compages Imperii felici fato non dissoluta est, sed tot ac tantae prouinciae vno omnēs ciuili vinculo continentur, ita Principes suam iuris dicendi potestatem, quantumuis magnam atque insignem legibus Imperii ita submitunt, vt et supremam eius tutelam, et inspectionem a Caesare stipulentur, a plerisque etiam prouocatio sit ad Augusta Imperii tribunalia.

Hoc rei publicae statu considerato quis dabitur, plane nulla ratione fieri potuisse, vt omnem iudiciorum Imperii, in quibus male ordinatis atque exercitis maiorum minorumque fortunae et facultates, et ciuium ac prouinciarum salus periclitarentur, curam atque sollicitudinem quasi a se alienam Procures Imperatori soli relinquerent, nec potuisse Imperatorem publicae saluti intentum liberratis que Ordinum tutorem ac vindicem monita eorum atque auxilia emendandis rei iudicariae corruptelis oblata reprehendere. Mihi quidem Fridericus III. quem aiunt nihil de hoc iure remittere voluisse, idem, quod Maximilianus I. magnificentissime praestitit, videretur tranquillitati Ordinum populorum que daturus fuisse, nisi honorem consilii et felicissimae executionis gloriam fata Maximiliano filio, Principi ad omnia magna
nato

nato facto que destinauissent. Hic eruditissimus Imperator Germanicarum que antiquitatum peritissimus cum optime intelligeret atque perspiceret, mutata Imperialis Curiae veterum que iudiciorum publicis in conuentibus crebrius habitorum forma, denique multitudine grauissimorum in aula negotiorum effectum esse, vt iustae Statuum querelae tum de inopia iudicis, tum saepe de ipsis iudicibus audirentur, allaturus vtrique malo medelam, tuendae pacis publicae maturandae que iustitiae causa novum Camerale iudicium ordinauit atque extra aulam constituit, illi que sedecim assessores qui sub praesidio iudicis causas cognoscerent, consilio consensu que Ordinum in ipsis statim comitiis allegendos decreuit, v. Ord. Iud. Cam. de an. 1495. lit. I. §. I. Quibus deinde causis ac legibus factum sit, vt certum ac perpetuum ius praesentandi assessores Camerae Nouemviri atque Circuli nanciscerentur, supplente numerum legitimum ipso Augusto, cui etiam Praesidium nominatio, veluti ipsius Iudicis, soli relicta est, limpida nuper, vt solet, perspicuitate exposuit perillustris PUITTERVS praefatione nouo concluso imperii de emendatione iudicii Cameralis praemissa. Proxime ad nostram rem pertinet eundem in Regimento imperii, cui iuris reddendi potestas ad annum usque 1524. permissa, constituendo modum esse seruatum. Consilio autem Imperatoris aulico inter caeteras inuidiae causas etiam haec fuit, quod consiliarios Caesar pro arbitrio sine praesentiu atque assensione Statuum legit, quanquam in hoc morem antecessorum suorum Maximilianus retinuit. Sed questi sunt Status, Austria maiorem, quam Imperii, in eo consilio rationem haberi: deinde in quam communionem iudiciariae rei admissi sint constituto Camerali iudicio, hanc Caesaris pro eo tribunali cognitionibus tolli: denique maiores Principum causas, auctoritate veteris con-

suetudinis non extra Curiam Parium conuentusque publicos iudicandas ideo que a Camerae potestate exemptas in eo consilio, magis etiam, quam Camera, Optimatibus suspecto, cognosci. Tamen si vero Ferdinandus I. Austriacas causas ab Imperii rebus seiunxit, has que Senatui Imperii Aulico solas commisit, notae tamen graues et longae contentiones tum super ipsa iudicii abs que Statuum consensu constituti potestate, tum super lege iudiciaria inconsultis Proceribus praescripta, donec tandem pace Osnabrugensi auctoritas illius iudicii, denique lege regia Caroli VI. eiusdem ordinatio a Ferdinando III. repetita, ac tum quidem Caroli VII. nunc vero etiam Augustissimi Imp. Iosephi II. decreto emendata et aucta agnosceretur.

In his vti Statuum curam salutis publicae animaduertas, qui etiam dignitati horum iudiciorum et aequalitati religionis notissimis conuentionibus publicis prospexerunt, nunquam tamen a me impetrare potui, vt supremam iuris dicundi potestatem ab Imperatore cum Statibus vere communicatam esse concederem. Nam quicquid iuris a Proceribus exerceretur, partim ad rei iudiciariae ordinationem emendationem que, quae legislatoriae potestatis pars est, adeo que in Imperio nostro non nisi cum consensu Procerum administranda, partim ad notionem facti, diuersam illam, vt alio tempore demonstraui, etiam Germanicis moribus a iurisdictione atque imperio pertinet. Postulantibus, vt in causis Statuum delecti ex ipsis iudices cognoscerent, primum vt omnis inuidia declinaretur, ius praesentandi Camerae assessores tributum est, qui tamen praesentationis et constitutionis discrimine obseruato, non ab ipsis, verum a Caesare solo constituuntur: deinde, etsi post longas de iudicio Principum instaurando contentiones tandem in id animi conspirauerunt, vt in causis priuationis feudorum et proscriptionis Statuum acta quidem in

Im.

Imperii iudicio ad ferendam sententiam instrui debeant, cum vero caussa ad Comitia deferri: in his per delegatos trium Ordinum cognita, Status ipsi decernant, et sententia probata ab Imperatore nomine eius promulgetur: nec tamen in eo quicquam maiestati Imperatoris decessisse, nec veram iudiciariae potestatis partem ea re ad Optimates translatam esse reperio, qui mihi ferenda sententia magis antiquam consilii gloriam tueri, quam ius Augustorum minuisse videntur. Visitationem iudicii Cameralis, (neque enim quod de Senatu aulico habet I. P. O. art. V. §. 55. commemorabimus) cum actorum sententiarum que revisione, atque emendationem decretorum, recursu forte ad comitia facto, deriuare ex iure supremæ inspectionis, in cuius sollicitudinis partem Ordines a Caesare conuocati sint, praeclare ostenderunt perillustri DAN. NETTELBLAD (*Beweis das die aufsehende Gewalt der wahre Grund der Cammergerichtsvisitation sey: in den Erläuterungen einiger einzelnen Lehren des Staatsrechts n. IX. p. 109.*) et consultissimus atque amicissimus BIDERMANNS disp. doctiss. *de visitatione et revisione camerali, tanquam causa regiminis vi potestatis inspectoriae instituenda.* Denique tuendae iudiciorum auctoritatis curam omnem ius que intercedendi, ne noua Imperii tribunalia erigantur nec constitutorum forma sine Statuum consilio consensu que mutetur, non tam cum iurisdictione, quam cum legum ferendarum atque ordinandae rei publicae potestate coniunctam esse quis dabitet?

Caeterum cum leges imperii profitentur a Iudice cum Praesidibus et assessoribus Camerae, personam non praesentantis a praesentato, sed Caesaris ac vniuersorum Statuum sustineri, vetus publicorum conuentuum imago eleganter exprimitur, quibus ipsi Caesares cum iuris dicundi potestate praesuerunt, assidentibus atque audientibus causas Principibus.

Hic Principum in iudiciis interuentus iurisdictionem
Imperatorum nostrorum non minuit ac conuulsi, sed mi-
rifice ornauit ac roborauit.

Sed finienda est disputatio dicendum que de clarissi-
mo Candidato, cuius causa haec scribimus. Quippe de-
creuit Ordo noster

**VIRO PRAENOBILISSIMO AC DOCTISSIMO
CHRISTIANO GOTTLOB BIENERO**

SORBIGAE MISNICO.

supremos vtriusque iuris honores. Quos ego quidem
tanto maiore cum voluptate annuncio, quanto obstinatio-
rem viri optimi diligentiam in meis etiam scholis diu co-
gnoui, quanto que fructuosiore Eius doctrinam, si Deus
Ipsi, quod precor, vitam vires que concesserit, et litte-
ris et huic academiae fore praetideo. De vita sua haec
ad me scripsit:

*Sorbigae in Misnia natus sum a. d. IV. Id. Ianuar.
MDCCXLVIII. patrem nactus Ioannem VVilhelmum Bienerum,
in arte medica Licentiatum, matrem Ioannam Christianam e
gente Ottonia oriundam: quos parentes ut summam Numen quam
diutissime saluos et sospites conseruet, hisque seruetem quietam
et beatam largiatur, suppliciter oro. His artibus, quibus puerilis
aetas imbui solet, praesertim ab ipso patre instructus studiorum
gratia Portam, illustre Saxoniae Lyceum, me contuli ibique ab
anno huius Seculi LXII. vsque ad annum LXVIII. doctissimo-
rum virorum Grabneri, VValthori, Kettneri, Beckeri, Hen-
schelii, Barthii, Geisleri, Ferberi et Hübschii disciplina usus
sum. Quibus praeceptoribus, summas quas possum, gratias
ago habeoque. Concessi inde Wittebergam anno LXVIII. no-
men in albo Auditorum die XXV. huius Rektore Magnifico Io-
anne Daniele Titio professor. Animum quidem philosophiae
nique physicae disciplinis subegerunt Viri Magnifici atque Ex-
cellentissimi Hillerus et Titius. Cum autem iurisprudentiam
prin-*

principali studio colere constituissem, ad Illustres atque Magni-
 cos Viros Chladenium, Krausium, Fischerum, Paulum,
 Wiefandium, Hommelium, Reinhardum et Klügelium me appli-
 cui, venerorque hos meos praeceptores, qui mihi via ad The-
 midos templum monstrata pactus studio eo perueniendi inflam-
 marunt. Quod vero a latere Viri Summi Ritteri, cuius cineres
 colo, nunquam fere discesserim et totus ab ore eius pependim, me
 non poenitet ipsique acceptum refero, si quam tunc vniuersae, cum
 imprimis Germanicae historiae discendae rationem imbibi. De-
 nique studiorum ampliandorum gratia hic Lipsiam concessi an,
 LXXXI. receptus in numerum studiosorum a Rectore Magnifico
 Antonio Guilielmo Plazio. Contigit mihi hic frequentare scho-
 las Virorum Magnificorum, Summe Reuereudorum atque Excel-
 lentissimorum Hommelii, Zelleri, Segeri, Boehmii et Samme-
 tii, eaque, quae studiis academicis deesse videbantur, supplere.
 Hommelius quidem me ius Canonicam edocuit, iurisque elegan-
 tioris iurisprudentiae fundamentis in scholis Sammetianis me ad
 praxin formandum dedit Zollero, hauriens interea ex ore Segeri,
 quae ad cognoscendam iurium Germanicorum familiam pertinere
 videbantur. Boehmii vero praedilectiones ad historiam imprimis
 Saxonicae addiscendam frequentavi. Specimen quaecumque
 diligentiae academicae edidurus dissertationem iuris Romani et
 Germanici de Apibus praeside V. Ill. Ioanne Theophilo Segero
 ao. LXXXIII. ad disceptandum proposui. Praeter spem autem
 viri cuiusdam doctissimi, quem euergeram et fortunarum mearum
 statorem venerator, benefacere nec nominari amantis, commenda-
 tione factum est, ut comes studiorumque socius Generosissimis et
 optimae spei iuuenibus de Kateschenbach, equitibus Saxonis, ad-
 iungerer. Inde mihi nata est occasio noua non solum retractandi
 studia academica, sed etiam, quae adhuc deesse videbantur, supplendi
 ex scholis iuridicis, historicis et philosophicis Virorum Illu-
 strium atque Excellentissimorum Segeri, Schotti, Sammetii,
 Seydlitzii et Wencckii. Atque interea non solum impetraui a
 Principe Serenissimo, ut in numerum Aduocatorum reciperer,

sed

sed coepi etiam, venia data, et forensibus negotiis me immiscere et vno anno abhinc scholas praesertim iuridicas aperire.

Nempe ante, quam eas scholas indiceret, legitimo examine magna cum laude superato fuerat prima iurisprudentiae laurea a iure consultorum Ordine decoratus. Nuper vero ab eodem Ordine petiit, vt ad alterum examen admitteretur, quo magis de Eius doctrina summis vtriusque iuris honoribus ornanda constaret. Tentatus multis et variis quaestionibus ex omni iurisprudentia spem nostram non impleuit, sed superauit, vnanimi suffragio dignissimus iudicatus qui doctor vtriusque iuris renunciatur. Itaque ex decreto Ordinis proximo die VIII. Aprilis hor. pomeridiana II. publicam lectionem in auditorio Iureconsultorum habebit, postero autem die X. disputationem inauguralem *de iurisdictione ordinaria et excenta* doctissime diligentissime que conscriptam h. l. q. c. sine praeside defendet. Quo facto Vir magnificus atque amplissimus, IOSIAS LVDOVICVS ERNESTVS PVTTMANNVS, iuris vtriusque doctor, Tit. de V. S. et R. I. Professor ordinarius et Collegii I. Ctorum Assessor, Collega honoratissimus, cui clementissime constitutus Procancellarius Promotoris munus delegaui, summos iuris scientiae honores doctorum que ad locum in Ordine nostro non aspirantium iura ac priuilegia eruditissimo Candidato conferet.

Sed vt laetiora sint nouae dignitatis auspicia, rogamus VOS, RECTOR ACADEMICAЕ MAGNIFICE, ILLUSTRISSIMI COMITES, PROCERES VTRIVSQUE REI PVBLICAE GRAVISSIMI, GENEROSISSIMI HVMANISSIMI QUE COMMILITONES, officiose ac peramanter, velitis Vestra praesentia solennitati splendorem asserre, Vestram que erga Ordinem nostrum roties spectatam beniuolentiam atque amorem hoc nouo beneficio quod omni data occasione demerere studebimus, demonstrare.

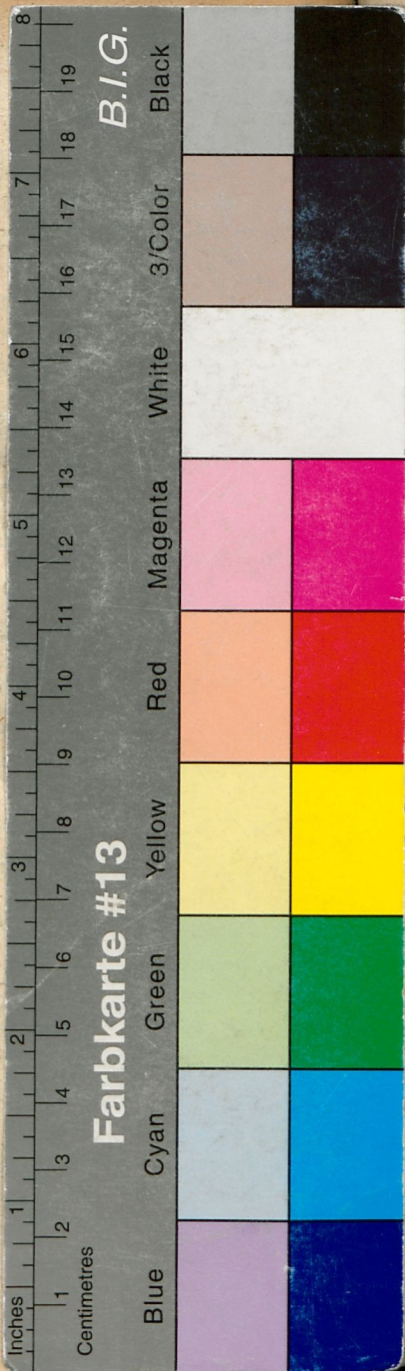
P. P. Lipsiae d. VI. April. an. MDCCCLXXVII.

ULB Halle
005 377 420

3

1777/44.
13

IOH. THEOPHILVS SEGERVS
H. T. PROCANCELLARIVS
SVMMOS IVRIS SCIENTIAE HONORES
VIRO PRAENOBILISSIMO ET DOCTISSIMO
CHRISTIANO GOTTLOB BIENERO

SORBIGA MISNICO

D. X. APRIL. AN. C1818CCLXXVII

IN AVDITORIO IVRE CONSVLTORVM
SOLENNITER CONFERENDOS
INDICIT

*Praemissa est Prolusio
de suprema rei iudicariae in Imperio potestate.*

